

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Paulo Tribuno. 347.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

rores superarunt? Non enim quidem, qui legit, interpretationem ignorare verisimile non est, eum quidem qui literarum notas ignorat, eorum, quæ scripta sunt mentem tenere impossibile est. Verum persæpe vsu venit ut qui legit, sensum nesciat, qui autem audit, si modò maiori acumine sit, & ingenij acrimonia præstet, cum intelligat, etiam si alioqui literarum notas minime cognitas habeat. Nam qui ob elementorum ignorantiam ea, quæ literis configurata sunt, percipere nequit, huius sapientiam, dum alij legunt ingenium viget. Quocirca cum mentis acumen scientiam superet, quid afferri potest, quin diuina sapientia sermonum artificium vincat?

Lampertio Episcopo.

346.

Quandoquidem inexpugnabilis atque omni contradictione maior, ea oratoris est, cui aduersarij assentiuntur, idcirco ad quamque nationem ex iis, quæ apud eam moribus recepta sunt, disserendum est. Quod etiam ille defensorum Christi dispensator Paulus faciebat, apud Iudæos quidem de Scripturis disputans, apud Athenienses autem ab ara. Proinde enim ac si de lege nihil audisset, ab ara mouendi materiam arripiebat, non quod aram plus autoritatis, quam Scripturas, habere iudicaret, sed ut eos, qui nullam ipsis fidem arrogabant, ab ipsorummet dogmatibus subigeret.

Paulo Tribuno.

347.

Vetus sermo, ac lex omnium hominum iudicio recta & laudanda, hoc præscribit, ut ne quis in lapsis insultet, nec iacentes trucidet, verum tanquam supplices miseretur, captisque manum porrigat. Audio autem feras etiam, quibus plus animi inest, id quidem, quod oblectatur, vlcisci: quod autem fractum & debilitatum est, misericordia prosequi solere. Cum igitur, & apud homines, & apud feras inimicitia ac belli

σοφίας, καὶ τῆς ἀγαλεκτηκῶν καὶ ῥητόρων ἐκείνηται. εἰ γὰρ τοῦ μὲν ἀναγιώσκοντα μὴ εἰδέναι πῶς ἐρμηνείαν εἰκός, τὸν δ' ἀγνοοῦντα τῶν γραμμάτων τὰς χαρακτῆρας τὸν νοῦν ἠπίσταται τῆς γεγραμμένων ἀδύνατον. ἀλλ' ἐστὶ πολλάκις τὸν μὲν ἀναγιώσκοντα μὴ εἰδέναι τὸν νοῦν, τὸν δ' ἀκούοντα ὀξύτερον ὄντα καὶ σωεστὴ ἀγαφῆρον εἰδέναι, καὶ τοῦ τῆς γραμμάτων μὴ ἠπίστατον τὰς χαρακτῆρας. ὅ γὰρ ἀδύνατος ἢ καταλήξις τῆς ἐγκειμένων ἀφ' οὗ ἀγνοίας τῆς ποιχείων, τῶν ἢ σωεστὶς ἀμάρτυς πολλάκις, ἀλλὰ ἀναγιώσκοντων. εἰ τοίνυν ἀγνοία τῆς ἐπιτήμης κρατεῖ, πῶς εἰ θεία σοφία, λόγον τέχνης περιέσται.

Λαμπέρτιω Ἐπισκόπῳ. τιμῆ.

Ἐπειδὴ ἀμαρτίας καὶ ἀνατιμήτου πᾶς λόγος ὡς τῆς ἐπιτήμης σωμομολογούμενος, ἐκείνη εἶναι ἀπὸ τῶν αὐτοῖς νεομοσμεῖων ἀγαλεκτηκῶν, ὃ καὶ τῆς τῆς Χειρῶν νομμάτων ταμίαν ἐποίησεν Πάυλος, Ἰσραήλοισι μὲν ἀπὸ τῆς γραφῆς ἀγαλεκτηκῶν, ἀθλιωτοῖσι δὲ ἀπὸ τῆς βωμοῦ. διὸ καὶ ἐφη, Ἐγενόμην τοῖς ἀνόμοις ὡς ἀνομος. ὡς γὰρ ἀνόμος ὢν τῶ νόμου ἀπὸ τῆς βωμοῦ πῶς παρῶνεσιν ἐποιεῖτο, εἰ τῆ βωμῶν ἀξιόπιστότερον τῆς γραφῆς ἠγούμενος, ἀλλὰ τὰς ἀπιστοῦντας αὐτῶν, ἀπὸ τῆς οἰκείων χειρῶν δογματῶν.

Παύλῳ τριβῶνῳ. τιμῆ.

Παλαιὸς λόγος ἀγαρορεῖ, καὶ θεοσιὸς εὐ ἔχειν ἅπανσι ἀθλιωτοῖσι δόξαι, μὴ ἐπεμβαίνειν τοῖς πεπληκῶσι, μηδὲ κατασφάπην τὰς κειμένους, ἀλλ' αἰδέσθαι ὡς ἰκέτας, καὶ χεῖρα ὀρέγειν τοῖς ἐαλωκόσι. ἀκούω δὲ ὅτι τὰ θεία, ὡς μέγα φρονήματος, τὸ μὲν ἀθεσπῆκος ἀμύεται, τὸ δὲ ἀπειρηκῶς αἰδέεται. εἰ τοίνυν καὶ ὡς ἀθλιωτοῖσι, καὶ ὡς ἀθλιωτοῖσι εἰσὶν ἐχθρῶν καὶ πολέμου

πυλῆμου ὄροι, ὅς ἔστι ἡ ψυχή σου ὡς ἡ ψυχή μου, καὶ ὡς ἡ ψυχή σου ὡς ἡ ψυχή μου, καὶ ὡς ἡ ψυχή σου ὡς ἡ ψυχή μου.

certi limites sint, quos transilire minimè oporteat, ne tu quoque committas, vt iis, qui victi sunt, irascaris, nec eos qui humi prostrati sunt, tanquam hostes premas.

Ἡσαΐα. τμη.

Esaiæ. 348.

Εἰ μὴ τὸ δεδιώς, μὴ φθάσῃ ἐγκαλέσας ὁ παροινηθεὶς ὡς ἐξέ σου, ὡς ἡ ψυχή σου ὡς ἡ ψυχή μου, καὶ ὡς ἡ ψυχή σου ὡς ἡ ψυχή μου, καὶ ὡς ἡ ψυχή σου ὡς ἡ ψυχή μου.

Si tu illud veritus, ne is, qui à te contumelia affectus est, prior te accusaret, existimasti fore, vt si anteuerteres, culpam adumbrases, ac crimina ea, quæ in te conferuntur, succideres, scitum reuera, ne dicam malignum ac veteratorium, est hoc artificium. Si autem hoc ea spe atque expectatione fecisti, tanquam iudicio superior verè discessurus, in quadam profectò stultitia versaris. Neque enim ille ob ea conuinceretur, ob quæ tu iam iuxta verum eorum, qui scripserunt, testimonium conuictus es.

Θεοδοσίῳ πρεσβυτέρῳ. τμη.

Theodosio Presbytero. 349.

Ἰδοὺ, ὃ θαυμάσιόν ἐστι, ὅτι μὴ ἐξέπῳ, μὴτε κοινοστέλειός μοι ὁ δοκῶν εἶναι φίλος. ἦ δὲ γὰρ ὅσα ἀνεξέλεγκτα, ἔδωκε συγχωρήσονται αὐτῷ λύσαι πολυχρόνιον φιλίαν, πέπραχεν ἅπερ ἔπραξε. διὸ καὶ τῆς φιλίας ἡμῶν ἀπέκρινται.

Illud scito, vit comprimis admirandè, eum, qui amici speciem præ se ferebat, te mihi minimè significata, nec communicata (norat enim me non perpeffurū, nec ipsi permiffurum, vt vetustam amicitiam discinderet) ea fecisse, quæ fecit. Ac proinde ab amicitia nostra proscribatur.

Ἑρμείᾳ γραμματικῷ. τμη.

Hermia Grammatico. 350.

Κινδυνεύεις ἀγνοεῖν, ὅτι οἱ ποιηταὶ τὰς πλεονεκτημάτων εὐγενείας ἐμπαροῦσεν ὅσα ἔχοντες, μυθολογίας ἀπίστους ἐστεινωσάν.

Illud ignorare videris, Poetas, eos, qui veris nobilitatis dotibus eminere non poterant, incredibilibus fabulis exornasse.

Ἀντωνίῳ σχολαστικῷ. τμη.

Antonio Scholastico. 351.

Ὁ τῆς ἀρθερίας ἀγὼν, μέγας μὲν καὶ λαμπρὸς καὶ ἐνθεός. ὡς γὰρ τὸ ἐμφυτον τὸ σωματικὸν ἡδονῶν ὁ πόλεμος, ὅς δὲ τοῖς ἄλλοις ἀθλοῖς ἐξευμαλίσει τὰς πόνας. ῥαδίως γὰρ φιλοχρηματίας κρατήσῃ, κόσμος σαματικός, ἀνδρὸς τε καὶ παιδῶν μὴ φροντιστάς, διὸ ὅτι τῶν χρημάτων ποσειμὸς, ἀναγκαστὸς εἶναι τοῖς ἀφιλοσόφοις δο-

Virginitatis certamen magnum quidē & præclarum ac diuinum est (nam aduersus corporis voluptatem ipsi bellum est:) at in aliis certaminibus labores minuit. Etenim pecuniarum amorem facile vincet, cum corporis ornatum, ac virum & liberos, ob quæ pecuniarum quæsitio hominibus parum philosophis necessaria effe videtur, minimè curet. Mærori etiã haud

Zc ij